

Publicerad 2007-07-30 20:33 av Hanna Johansson

Det här är en av mina första bättre noveller, skriven hösten 06.

Love Kills

Långsamt strök jag med pekfingret över hans rufsiga bruna hår, sedan lät jag fingret glida över hans kinder och följa det sneda leendet han gett fotografen, vad skulle jag inte gjort för att ha fått vara den där fotografen och fått ta emot hans leende, besvara det och bevara det i minnet för alltid. Men det var inte jag som fått hans leende, det var inte jag som fått besvara det och det var inte jag som fått bevara det i minnet ... Fan, det var inte jag!

Varför hade Gud inte besvarat mina böner om att Isac skulle se mig, drunkna i mina ögon och ögonblickligen bli förälskad i mig? För att livet inte var någon jävla dans på rosor! Men av två års böner, morgon, middag och kväll borde väl en, EN enda bli besvarad ...

Jag blängde surt på flickan som stod framme vid white boarden och log ett socker sött leende, Rosa Blomhage, vad fan var det för namn?! Hon var väl ingen jävla kossa heller? Alla killar satt tysta och log vänligt mot den nya flickan som skulle börja i deras klass, så gjorde även Isac. Jag lät blicken svepa över klassen och insåg att alla såg väldigt vänligt inställda till det faktum att Rosa skulle börja i klassen. Var det ingen som såg att tröjan visade halva magen och att kjolen skulle visa hela röven på henne så fort hon böjde sig ner, hennes pappa var säkert alkis och hennes mamma gick säkert på uppiggande medel, var det ingen som såg det?!

Den kvällen låg jag och studerade kortet av Isac extra länge, jag hade sett det tusentals gånger och kände nu till varenda liten detalj på det, jag strök fundersamt med fingret över det avrivna hörnet i höger nederkant, kortet hade alltid sett likadant ut ända sedan jag hittade det på skolgården. Stackars Rosa skulle säkert bli dissad av hela klassen redan under morgondagen, alla vet ju att första intrycken alltid är fel, alla skulle se det jag hade sett från första stund. Jag log nöjt, tryckte en lätt fuktig puss mot kortets glansiga ovansida och släckte lampan innan jag gled ner i sängen.

”Sanna! Har du hört, Isac och Rosa är skolans hetaste par! Dom står med i skoltidningen.”

Kajsa viftade det senaste numret av skoltidningen i ansiktet på mig, surt drog jag åt mig tidningen och hela jag stelnade till när jag insåg vad som stod på första sidan.

”Hetaste paret just nu är såklart Rosa Blomhage och Isac Johansson, i 9B. Lycka till med framtiden.”

”Man ska inte tro på all skit som trycks i tidningarna!” Fräste jag så snart jag återfått fattningen.

Så stegade jag med Kajsa i hämlarna iväg mot B-korridoren.

Mitt i korridoren stod en hel klunga med folk, och när jag kom lite närmare såg jag att det var Rosa omfamnad utav Isac, Min Isac!, som var centrum för allas intresse.

De följande veckorna gjorde jag allt som stod i min makt för att göra livet surt för Rosa, ett tag gjorde jag mitt bästa för att sprida ett rykte om att Rosas föräldrar var missbrukare och alkisar, tyvärr kom det fram

efter ett tag att hennes mamma var VD på Åhléns och att hennes pappa var kapten i det militära. Men jag tröstade mig med tanken på att hennes tvillingbror var ett hjärndött dyslexi barn, men min goda vän Kajsa kunde dock upplysa mig om att Rosa inte hade någon tvillingbror.

Efter tre veckor var dom fortfarande skolans hetaste par och jag hade vid det laget varit uppe hos rektorn två gånger för: vandalisering av skolans egendom, (Jag sparkade sönder Rosas skåp, hon fick börja dela skåp med Isac.) upphov till matkrig (Jag ”tappade” en tallrik tomatsoppa på Rosas tröja, hon fick gå i Isacs tröja resten av dagen, utan något under). Fan också!

”En snubbe i 9A ska ha party på lördag, ska du med eller?” Kajsa strök långsamt på ett tjockt lager mascara på ögonfransarna och gjorde sitt bästa för att samtidigt hålla ögonkontakt med mig och spegeln.

”Kanske det...” sa jag tyst och höjde volymen på MP3:n och lät orden i Imperiets senaste låt banka sig in i hjärnan på mig, lät dom dämpa tankarna på Isac med tungan halvvägs ner i Rosas hals. Plötsligt började Kajsa ilsket gestikulera med armarna och med öppen mun vråla ut fula ord som inte trängde igenom min mur av musik, jag såg hur hon slängde mascara borsten på golvet och när hon vände sig mot mig såg jag att hon hade svart smink under hela högra ögat och när hon gjorde sitt bästa för att få bort det spred det snabbt ut sig i resten av ansiktet.

Jag reste mig upp utan att stänga av musiken, höjde handen till Kajsa i en hälsning.

”Jag drar nu.”

Musiken dundrade över halva radhus området, förskrämda pensionärer satt och kikade ut igenom gardinerna på den växande skaran ungdomar som vandrade mot ett av de bortersta husen på gatan, troligen hade dom låst dörrarna med allt som fanns.

När jag steg in i huset kände jag en stark stank av sprit och gudvetvad, lite nervöst drog jag mig inåt huset, åt det håll musiken tycktes komma ifrån, hela tiden kom det nya människor in genom dörren. Jag hade precis tänkt vända och gå hem igen när ett par starka händer tog tag i mina axlar. Snabbt snurrade jag runt och fann mig stå öga mot öga med en bred axlad kille med ljust hår och en glittrande tandställning.

”Se inte så rädd ut, jag ska inte äta upp dig.” Han skrattade retsamt och drog med mig in i något som tycktes vara vardagsrummet.

”Någon som har en öl till tjejen?” Ropade han och nickade mot mig.

Jag höjde händerna för att visa att jag inte skulle ha någon men fick snabbt en grön flaska i handen.

”Men vad fan Matte, hon är ju bara en barnrumpa!” En lång mörkhyad kille i soffan synade mig med kritisk blick.

”Äsch, låt se vad hon går för istället.” Sa killen som tydligen kallades Matte.

Jag svalde klumpen i halsen, jag skulle allt visa att jag inte var någon barnrumpa, Isac gillade inte barnrumpor.

Ganska snabbt lyckades jag häva i mig ölen, och suckade lättat när det var över, men genast sattes en ny flaska i handen på mig, även när jag druckit upp denne fick jag en ny. Efter en liten stund kändes allting

mycket enklare, jag fick en plats i soffan, intill en spinkig kille med långt flottigt hår och medan världen omkring mig blev allt snurrigare fortsatte man att bjuda mig på barnförbjudna drycker. Jag hade varit där en bra stund när jag blev utdragen i köket av en fet kille med rödsprängda ögon, i köket var det folktomt så när som på två tjejer, båda uppenbarligen alkoholpåverkade, men dom försvann så snart vi kom in.

Killen motade upp mig mot diskbänken och började med sluddrande röst att förklara hur fin jag var, hans ansikte kom skrämmande nära och hans andedräkt luktade av vin och något sötaktigt. Jag trevade med händerna över diskbänken och gjorde mitt bästa för att inte flämta till när något sylvasst skar håll på huden på mig högra hand.

Lättat fattade jag med handen om skaftet på kniven och började lyfta den till mitt försvar ...

”För fan, låt mig vara” ropade en kille samtidigt som han snubblade in i köket, baklänges, och stötte till killen framför mig så att han tappade greppet om mina axlar. Två andra, tillsynes uppretade killar kom in i rummet efter den förste, redo att puckla på honom. Killen som tills för tre sekunder sedan hade hängt över mig tog nu istället tag om axlarna på killen som stött till honom och höll fast han så de andra två kunde slå. Eftersom att dom för stunden tycktes ha glömt mig tog jag tillfället iakt och rusade ut ur huset. När jag kommit ut på gräsmattan sjönk jag skakig i hela kroppen ihop på marken, huvudet snurrade och det kändes som om magen skulle vändas ut och in. Efter att jag legat ned en stund försökte jag resa mig upp, benen kändes som gelé och jag skakade hela jag, men jag kom upp på benen tillslut.

Först då insåg jag att jag fortfarande höll kniven i ett hårt grepp, blodet pulserade långsamt ut ur ett centimeter stort sår i handen. Kniven glittrade spöklikt i halvmånens blå-vita sken.

På vingliga ben började jag gå ifrån huset, fortfarande med kniven i handen. Jag gick mot parken som gränsade till gatan där Isac bodde. Jag visste inte själv vart jag var på väg, kanske var jag inte ens medveten om att jag lämnat gräsmattan ...

Det var skuggan av en lång kille som fick mig att återvända till nuet, snabbt och tyst gömde jag mig i trädens dunkel.

När killen kom närmare kunde jag utan svårigheter identifiera personen,

”Isac” viskade jag tyst.

Isac stannade till och såg sig vaksamt om.

”Isac” mumlade jag igen.

”Vem där?” frågade Isac med tveksam röst.

Jag tog tyst ett steg fram från mitt gömställe bland träden och ställde mig på grusvägen så att han lätt kunde se mig i det svaga skenet från gatlyktorna.

”Sanna, fy fan vad du skrämde mig!” Isac log lättat mot mig.

Utan att säga ett ord tog jag fram handen med kniven i som jag gömt bakom ryggen och höjde den så att den kom i jämn höjd med min axel. Isac ryckte till och leendet slocknade på en sekund.

”Vart har du fått den ifrån?” sa han tyst och stirrade på kniven.

Jag tog ett steg emot honom, fortfarande med kniven höjd. Isac backade bakåt och snubblade till på sina långa oknutna skosnören och föll baklänges.

”Vad ska du göra med kniven, Sanna?” sa Isac osäkert och såg på mig med choklad bruna ögon. Jag såg på

honom och kände hur någonting rann utför mina kinder, grät jag?

”Den är till dig.” sa jag med raspig röst och tog ett steg emot honom. Skräckslaget kravlade han sig bakåt.

”Snälla Sanna, låt bli.” Isac såg bedjande på mig med tårarna rinnande ner över kinderna.

Tyst stod jag och såg på den sargade pojken framför mig, blodet sipprade igenom stora skär sår i armarna och magen. Hans bröstkorg hävdes och sänktes, nu allt långsammare.

Han var det vackraste jag någonsin sett, hans vackra ansikte nu randigt av blod och tårar och hans fina händer som skrapats sönder mot grusgången. Jag lade ner kniven intill honom och kysste honom lätt på den ännu varma pannan. Så strök jag undan hans bruna hår från örat och viskade tyst till honom.

”Fattar du inte, jag älskade dig!”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hanna Johansson med Poeter.se id #17755 innehar upphovsrätten